

Gustaw Sidorowicz

Rank	ppłk.pil./111 EM/
Date of birth	1905-03-07
Date of death	1993-02-12
Cemetery	Warszawa, Wóycickiego - Cmentarz Północny Wsp. 52.298664, 20.900753
Grave	W-II-9-4-4
Photo of grave	
Country	Polska
Period	Okres powojenny

Source

Informacja i zdjęcia: rodzina via Marek Rogusz.
Zdjęcie w galerii: Zbigniew Charytoniuk
Biogram pilota: Marek Rogusz

Gucio - jak był nazywany przez kolegów lotników, znajomych i rodzinę, urodził się 7 marca 1905 r. w Isajewiczach, w powiecie słonimskim (dawne woj. nowogródzkie, obecnie Białoruś). Był synem leśniczego Leonarda Sidorowicza

oraz Janiny z domu Jarmołowicz. W 1919 r., mając 14 lat, uciekł z domu z zamiarem wstąpienia Wojska Polskiego i wzięcia udziału w wojnie polsko-bolszewickiej- nie przyjęto go jednak ze względu na młody wiek. W 1926 r. dostał się do Szkoły Podchorążych Piechoty w Ostrowi Mazowieckiej/Komorowie, a po ukończeniu rocznego kursu został przyjęty do Oficerskiej Szkoły Lotnictwa w Grudziądzu. Ukończył ją z 48. lokatą w 1929 r. (III promocja), uzyskując specjalność obserwatora i stopień podporucznika. Skierowany został do Morskiego Dywizjonu Lotniczego. W sierpniu 1930 r. został wyznaczony na oficera mobilizacyjnego MDL, a w kwietniu 1931 r. na dowódcę Sekcji Radiolotniczej i Szyfrów, funkcję tę pełnił do października 1931 r. W 1933 r. uzyskał specjalność pilota wojskowego, kończąc wyszkolenie w zakresie pilotażu podstawowego w Dęblinie. W 1934 r. ukończył Kurs Wyższego Pilotażu w Grudziądzu. We wrześniu 1934 r. został przeniesiony do 1 Pułku Lotniczego w Warszawie, gdzie początkowo służył w 114 Eskadrze Myśliwskiej, a później w 113 EM. Od stycznia 1937 r. był przydzielony do 111 EM; w listopadzie tego roku został p.o. dowódcy eskadry. Dowództwo 111 EM objął w lutym 1938 r. 17 marca 1938 r. został awansowany na stopień kapitana. Pod jego komendą eskadra uczestniczyła w tzw. "incydencie wileńskim" w marcu 1938 r., manewrach wołyńskich oraz przyłączeniu Zaolzia (wrzesień/październik 1938 r.). Odbił przeszkolenie jako instruktor w lotach nocnych i od połowy 1939 r. szkolił w tym zakresie pilotów III/1 Dywizjonu Myśliwskiego. Przed wybuchem wojny otrzymał rozkaz przygotowania lotniska polowego na potrzeby Brygady Pościgowej przy Centrum Badań Balistycznych w Zielonce. 1 września 1939 r. został zestrzelony w walce powietrznej nad Warszawą, w swoim trzecim locie bojowym. Ranny i poparzony, został ulokowany w szpitalu, z którego uciekł w lutym 1940 r., gdy dotarła do niego informacja, że ma być przeniesiony do obozu jenieckiego w Rzeszy. Wkrótce rozpoczął działalność w ZWZ, posługiwał się pseudonimem "Wróbel". W okresie późniejszym pełnił funkcję szefa Działu Organizacyjnego w ramach Wydziału Lotniczego Komendy Głównej AK. Uczestniczył w organizowaniu przerzutów lotników polskich. Potem działał w ramach lotniczej komórki wywiadowczej, biorąc udział w rozpoznaniu stanu i liczby budowanych przez hitlerowców lotnisk w pasie Krosno-Olsztyn. W grudniu 1941 r. uczestniczył w akcji dywersyjnej polskiego podziemia w okolicach stacji Mrozy. 11 lutego 1942 r. został aresztowany przez gestapo. Hitlerowski sąd doraźny skazał go na karę śmierci. Po spektakularnej ucieczce z więzienia przeniósł się do Krakowa i aktywnie działał w tamtejszym Okręgu AK. W 1944 r. Sidorowicz brał udział w przygotowaniu placówek lotniczych AK w Krakowie, Mielcu, Rzeszowie i Krośnie oraz wyszukiwaniu lądowisk dla akcji "Most". Po wkroczeniu Armii Czerwonej został aresztowany przez NKWD, skazany i wywieziony na Ural do pracy w kopalniach soli i ołowiu. Ze zsyłki wrócił do kraju w 1950 r. Został wtedy przeniesiony do rezerwy. Ponieważ nie mógł pracować w lotnictwie do 1955 r. pracował w Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej w Warszawie. Na początku 1956 r. został działaczem Aeroklubu Polski i pilotem w Aeroklubie Warszawskim.

Na fali "odwilży" wrócił do latania zawodowego: 1 maja 1956 r. rozpoczął pracę jako pilot w Centralnym Zespole Lotnictwa Sanitarnego na lotnisku Gocław. Przez dziesięć lat, do odejścia na emeryturę w kwietniu 1966 r., odbył ponad tysiąc lotów maszynami oznaczonymi Czerwonym Krzyżem, spędził wtedy w powietrzu ponad dwa tysiące pięćset godzin, a ogółem wylatał pięć tysięcy godzin. Gustaw Sidorowicz otrzymał szereg odznaczeń, m.in. przed wojną Srebrny Krzyż Zasługi (lipiec 1939 r.), za zasługi wojenne Srebrny Krzyż

Orderu Virtuti Militari i dwukrotnie Krzyż Walecznych, a za zasługi w lotnictwie sanitarnym Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (przyznany w 1965 r. na wniosek Ministerstwa Zdrowia). Po przejściu na emeryturę był członkiem Warszawskiego Klubu Seniorów Lotnictwa.

Zmarł w Warszawie 12 lutego 1993 r. Do końca życia był wierny dewizie "Wszystko co najlepsze oddaj Polsce".